

opusdei.org

Carta del prelat (10 de març de 2025) | Alegría

En aquesta carta pastoral, el prelat de l'Opus Dei ens convida a reflexionar sobre alguns aspectes de l'alegría, al fil dels ensenyaments de sant Josepmaria.

10/03/2025

Escolta la lectura de la carta del prelat (00:09:27)

Disponible també a [ivoox](#) i [iTunes](#)

Estimadíssims, que Jesús em guardi les filles i els fills!

1. En aquesta breu carta —recollint el suggeriment que em va fer fa poques setmanes una germana vostra—, he pensat reflexionar amb vosaltres sobre alguns aspectes de l'alegria, sobretot meditant paraules de sant Josepmaria.

L'alegria, en general, és efecte de la possessió i l'experiència del bé i, depenent del tipus de bé, hi ha diverses intensitats i permanències de l'alegria. Quan l'alegria no és conseqüència de l'experiència puntual del bé, sinó del conjunt de la mateixa existència, se la sol

considerar felicitat. En tot cas, l'alegria i la felicitat més profunda són les que tenen l'arrel principal en l'amor.

Són temps difícils al món i a l'Església (i l'Obra és una petita part de l'Església). En realitat, d'una manera o una altra, tots els temps han tingut les seves llums i les seves ombres. També, per això, és especialment necessari fomentar una actitud alegre. Sempre, i en qualsevol circumstància, podem estar contents, i ho hem d'estar, perquè així ho vol el Senyor: *Que la meva joia sigui també la vostra, i la vostra joia sigui completa (Jn 15, 11)*. Ho va dir als apòstols i, en ells, a tots els que vindríem després; per això, ***l'alegria és la condició pròpia de la vida dels fills de Déu.***^[1]

En cavi, «la tristesa és un vici causat per l'amor desordenat de si mateix, que al seu torn no és un vici especial,

sinó l'arrel general d'aquests». ^[2] Pot sorprendre aquesta afirmació de sant Tomàs, si pensem, per exemple, en el sofriment davant de la mort d'una persona estimada. En realitat, aquesta situació no portaria necessàriament tristesa en aquest sentit, sinó dolor, que no és el mateix. De fet, és una experiència comuna que no tot el dolor ni tota la renúncia originen tristesa, especialment quan s'assumeixen amb amor i per amor. Així, els sacrificis, de vegades molt notables, d'una mare pels seus fills poden produir dolor, però poden no causar tristesa.

El que cal per aconseguir la felicitat, no és una vida còmoda, sinó un cor enamorat. ^[3] Tots els que hem vist i escoltat el nostre Pare, a Villa Tevere, durant els últims set o vuit anys de la seva vida, el vèiem veritablement content, feliç, tot i que eren anys en què va patir molt, tant

físicament com, sobretot, per les greus dificultats que travessava la vida de l'Església en aquells anys.

L'alegria de la fe

2. L'alegria natural elevada per la gràcia es manifesta especialment en la unió als plans de Déu. Als pastors de Betlem, els àngels els anuncien la *gran alegria* (Lc 2, 10) del naixement de Jesús; els Mags tornen a veure l'estrella amb *una alegria immensa* (Mt 2, 10). En fi, els apòstols es van omplir d'alegria en veure Jesús ressuscitat (cf. Jn 20, 20).

L'alegria cristiana no és la simple alegria **d'animal sa**,^[4] sinó el fruit de l'Esperit Sant en l'ànima (cf. Ga 5, 22); tendeix a ser permanent, perquè es fonamenta en ell, com ens exhorta sant Pau: *Viviu sempre contents en el Senyor! Ho repeteixo: viviu contents* (Fl 4, 4).

Aquesta alegria *en el Senyor* és l'alegria de la fe en el seu amor patern: ***L'alegria és conseqüència necessària de la filiació divina, de saber-nos estimats amb predilecció pel nostre Pare Déu, que ens acull, ens ajuda i ens perdona. —Recorda-ho bé i sempre: encara que alguna vegada sembli que tot s'enfonsa, no s'enfonsa res!, perquè Déu no perd batalles.***^[5]

Tanmateix, davant de dificultats o sofriments, la nostra debilitat personal pot fer que aquesta alegria decaigui, especialment per la possible debilitat de la fe actual en l'amor omnipotent de Déu per nosaltres. «Un fill de Déu, un cristià que viu de fe, pot patir i plorar: pot tenir motius per doldre's, però per estar trist, no».^[6] També per això, per fomentar —o recuperar— l'alegria, convé actualitzar la convicció de fe en l'amor de Déu, que ens permet

afirmar amb sant Joan: *Nosaltres hem conegut l'amor que Déu ens té i hi hem cregut (1 Jn 4, 16).*

La fe tendeix a expressar-se d'una manera o una altra —amb paraules o sense paraules— en oració i, amb l'oració, arriba l'alegria, perquè «quan el cristià viu de fe —amb una fe que no sigui mera paraula, sinó realitat d'oració personal—, la seguretat de l'amor diví es manifesta en alegria, en llibertat interior».^[7]

Que l'esperança us ompli d'alegria (Rm 12, 12)

3. La fe en l'amor que Déu ens té comporta una gran esperança. Així, també podem entendre l'afirmació de l'Epístola als hebreus: *Creure és posseir anticipadament allò que esperem (He 11, 1).* L'esperança té per objecte pròpiament un bé futur i possible. I el bé que la fe ens fa esperar és, fonamentalment, la felicitat i l'alegria plenes en la unió

definitiva amb Déu en la glòria. Com ens diu sant Pau, *és l'esperança d'allò que us és reservat en el cel (Col 1, 5)*. Aquesta certesa ens dona la seguretat que no ens faltaran els mitjans per assolir aquesta meta si lliurement els acollim: per començar i recomençar, tantes vegades com calgui.

I quan es presenta, en maneres diverses, una voluntat de Déu davant de la qual ens sentim inadequats i impotents, podem tenir fins i tot ***la seguretat del que és impossible***,^[8] com el nostre Pare a l'inici de l'Obra, en moments d'absència total de mitjans i en un ambient social profundament contrari a la vida cristiana.

4. Tenim, podem tenir sempre, *una esperança que no enganya», no per una seguretat en nosaltres mateixos ni en res d'aquest món, sinó «perquè Déu, donant-nos l'Esperit Sant, ha*

vessat el seu amor en els nostres cors
(Rm 5, 5).

De vegades, les dificultats de tipus divers ens poden fer pensar, per exemple, que el treball apostòlic no és eficaç, que no veiem els fruits del nostre esforç i de la nostra oració. Però sabem bé —i ens convé actualitzar sovint aquesta convicció de fe— que el nostre treball no és en va en el Senyor (cf. 1 Co 15, 58). Com també assegurava el nostre Pare: ***res no es perd.***

L'esperança i l'alegria són dons de Déu, i així els demana sant Pau per a tothom: *Que el Déu de l'esperança ompli la vostra fe d'alegria i de pau perquè vesseu d'esperança gràcies a la força de l'Esperit Sant* (Rm 15, 13).

L'alegria del cor enamorat

5. L'amor a Déu i als altres està unit, amb l'alegria, a la fe i també a l'esperança. **Qui estima té l'alegria**

de l'esperança, d'arribar a trobar el gran amor que és el Senyor.^[9]

Són diverses les expressions de l'amor que coincideixen precisament en el que és essencial: desitjar el bé de la persona estimada (i, en la mesura que sigui possible, procurar-lo) i l'alegria consegüent en conèixer aquest bé per fi present.

En el cas de l'amor al Senyor, inclou desitjar per a Déu un bé que no tingui? Sabem que ell, en crear-nos lliures, ha volgut córrer el *risc* de la nostra llibertat.^[10] Podem no donar a Déu una cosa que anhela: el nostre amor. D'alguna manera, l'alegria de l'amor a Déu no és només l'aspecte de l'amor consistent en el bé que suposa per a nosaltres, sinó també l'alegria de poder-li donar a ell el nostre amor.

L'amor, com a font d'alegria, es manifesta de manera especial en el lliurament als altres, intentant ser,

malgrat els nostres defectes,
sembradors de pau i d'alegria.^[11]
Així, a més, ens alegrem en veure
l'alegria dels altres i, com el nostre
Pare, els podem dir amb veritat: ***La
meva alegria és la vostra alegria.***
[12]

***6. L'amor veritable exigeix sortir
d'un mateix, donar-se. L'amor
autèntic comporta l'alegria: una
alegria que té les seves arrels en
forma de Creu.***^[13] Sobretot, la Creu
assumida per amor a Déu és font de
benaurança. Així ens ho ensenya el
Senyor: *Feliços vosaltres quan, per
causa meva, us insultaran, us
perseguiran i escamparan contra
vosaltres tota mena de calúmnies.
Alegreu-vos-en i celebren-ho, perquè
la vostra recompensa és gran en el
cel. També així van perseguir els
profetes que us han precedit (Mt 5,
11-12).* En realitat, totes les
benaurances descriuen les arrels de
l'alegria: **Les benaurances et porten**

a l'alegria, sempre; són el camí per assolir l'alegria.^[14]___

Moltes són les causes que poden conduir a perdre l'alegria, especialment l'experiència actual de la debilitat d'un mateix, la consciència dels pecats d'un mateix. Però la fe en l'amor de Déu i l'esperança segura que acompanya aquesta fe fonamenten, com afirma sant Josepmaria, ***l'alegria profunda del penediment.***^[15]___ També llavors, malgrat les nostres limitacions i defectes, amb l'ajuda del Senyor, i el nostre afecte, podem ***fer amable i fàcil el camí als altres.***^[16]___

A la santíssima Verge, Mare de Déu i Mare nostra, la invoquem com a *Causa nostrae laetitiae*. Que ella ens ajudi a estar sempre contents i a ser sembradors de pau i d'alegria en totes les circumstàncies de la nostra vida. En especial, li ho demanem ara aquest any jubilar de l'esperança,

molt units al sofriment del Papa Francesc.

Amb tot l'afecte us beneeix

El vostre Pare

Roma, 10 de març de 2025

[1] *Carta* 13, núm. 99. Els textos en què no s'esmenta l'autor són de sant Josepmaria.

[2] Sant Tomàs, *Summa Teològica*, II-II, q.28, a.4 ad1. «La tristesa és l'escòria de l'egoisme» (*Amics de Déu*, núm. 92)

[3] *Solc*, núm. 795.

[4] Cf. *Camí*, núm. 659.

[5] *Forja*, núm. 332.

[6] «Las riquezas de la fe», publicat al diari *ABC* el 2.XI.1969.

[7] *Ibídem*.

[8] *Carta* 29, núm. 60.

[9] Francesc, Audiència, 15.III.2017.

[10] Cf. *Amics de Déu*, núm. 35.

[11] *Solc*, núm. 59.

[12] *Carta* 14, núm. 1.

[13] *Forja*, núm. 28.

[14] Francesc, Homilia, 29.I.2020.

[15] *Carta* 14.II.1974, núm. 7.

[16] *Solc*, núm. 63.

prelat-10-de-marc-de-2025-alegria/
(24/03/2025)